

BAJTAI ANDRÁS

Huzat

A romlás, ezt most már biztosan tudom,
levegő képében jött el hozzánk. Hívatlan
vendég toporgott a borostás függönyök mögött,
akit kezdettől fogva helyetted öleltem magamhoz.
Pedig egy cirkuszi szélhámos volt csak,
alattomos szellő, lassú távolodás, akiről
mindketten tudtuk, hogy eljön, mégis érkezése
lett a vesztünk. Kivárt, felkavart, félrevezetett,
aztán előlépett, és táncolni kezdett, tekintetével
magával rántva minket a parketta fényes
csúszdáin. Fojtogató dögszag támadt a nyomában,
ütközéseinktől felgyűrődött a padló,
megmozdultak a szekrények, elnyelték ruháidat,
és én már hiába próbáltam tenyeremmel
összetartani a rám szakadó plafont.
A pusztulás esendő fuvallat képében érkezett.
A szemünk láttára alakult át, irtózat lett,
baljós széllokés, és mert annyit bántottalak,
végül utat tört magának a falak résein át.
Aznap este csapta be a huzat ablakunkat,
és nem volt véletlen, hogy annyira megijedtél,
mert te már tudtad, nemcsak az üveg tört össze,
hanem vele dőltek az ingatag oszlopok is,
egymásnak tett ígéreteink. Aztán már
hiába kerestelek. Szobánk elsüllyedt,
és a becsapott égbolt alatt távozásunk után
megremegtek a kiterített szőnyegek.

Fém

Kovács Krisztinának

Megfeledkeztünk
az apró kezekről a sötétben,
amik most egymásnak adogatják
a szenvedély hideg kulcsát,
pedig mi érdemeltük ki először,
mert a láztól verejtékező kilinccsel
ütöttük szíven az éjszakát.

A szerelem metaforája fém,
a fém nem fél a tűztől,
de a tűz félti a szerelmet.

Fém,
nem tudlak elengedni,
hol a kezem,
csak egy elveszett, forró kilincs
tör-zúz a fejemben.

Utaztunk.
Indulásunk előtt
egy állat jelent meg
ringatózva az ajtóban,
riadalmat keltve
a közös álomban,
amely kezdettől fogva
kék volt és múlt idő
a fém fényes ketrecébe zárva.

Az éjszaka nálad jártam,
fém,
hidegen, távolodóban.

Hosszan gyalogoltunk,
mire megérkeztünk a hídhöz,
aztán este lett,

fénylő erdők
rohantak át a sötét alagúton,
és egy pillanatra megint
minden a régi volt.

Történetünk utolsó,
kék fejezetében
megszólaltak a füst harangjai,
mert kigyulladt az emlékezet,
és tűz pusztított
felkarolt-délután-tájain.

A toronyszobában
valaki
ébredés után
elhajított egy sötét kockát.

A falak készen álltak
meghallgatni az egyetlen ígéretet,
ami a fém megtartó erejét hirdette volna,
de képzeletünk máglyáján
akkor már ott lobogott minden,
ami valaha kék volt,
és közös.

A fák elengedték kezünket,
és talán bent égtünk mi is,
a kocka pedig azóta ott gurul
a kék szőnyegen,
de már nem félünk a sötétől,
mert egy vérből valók
vagyunk az éjszakával.